

Elsa Vestberg Falkängen Hällekis

Elsa föddes 1901-07-19, dog 1988-08-19 hon bodde på Falkängen i Hällekis med adressen Postlåda 162 i Falkängen Jansberg, Hällekis. Elsa var en av de sista som bodde i de gamla arbetarbostäderna i Falkängen.

Elsa skänkte hela bohag från sin lilla lägenhet på våningsplan 2 i Falkängen till Diabetikerföreningen och detta tillhör sedan slutet av 1980-talet Västgöta Museum. Museet har möblerat upp en av lägenheterna i Falkängen med bohaget. Elsas bohag med tillbehör har tillvaratagits och även det som kan betraktas som skräp som t.ex. konsumkvitton, klädnypor mm allt som gör ett hem levande finns i det lilla lägenhetsmuseet.

Föräldrarna modern Hedda Elisabeth Vestberg född 1874 och fadern Alfred Vestberg född 1872 flyttade till Falkängen när husen var nybyggda. Modern Hedda dog tidigt när Elsa var ung.

Fadern Alfred arbetade skift vid Cement Bruket i Hällekis och det blev Elsa som skötte om hushållet efter moderns död, några syskon fanns inte som kunde dela på hushållsarbetet. När fadern jobbade skift anpassade Elsa sitt liv åt faderns skiftgång, det blev så att hon och fadern var vakna på kvällar och nätter.

Även efter faderns pension och död fortsatte Elsa med sina sena kvälls- och nattvanor. Än idag minns den f.d. kassörskan när Elsa kom strax före kl. 18.00 för att göra sin inköpt, fem minuter i sex, detta skedde inte bara en gång så var det var gång Elsa skulle handla. Elsa betraktades som en enstöring och umgicks inte mycket med grannarna och hennes sociala kontakter blev naturligtvis begränsat pga. av hennes levnadsvanor. När någon avviker från det normala betraktas denne som annorlunda, men det var kanske inte så konstigt att Elsa var som mest aktivt under kvällar och nätterna när man nu vet varför.

Det har dock berättats att hon hade en del vänner på annat håll och det har berättats att hon var en mycket öppen, positiv kvinna som både sjöng och spelade som ung. En mandolin efterlämnades i hennes hem och detta vittnar om hennes intresse för musik. I hennes hem kan man också finna att hon var en stor vän av katter.

Själv jobbade Elsa ibland som städerska på brukhushållet som var namnet på den personalmatsal som fanns på Bruket

I mitten av 1970-talet togs fröken Elsa in för vård på sjukhus och blev senare kvar på sjukhemmet, hennes lägenhet ett rum och kök i andra våningen (nuvarande expeditionsbyggnaden) hade hon kvar till början av 1980-talet

När renoveringen av de gamla arbetarbostäderna började i början av 1980-talet packades Elsas alla tillhörigheter med inventarier ner och flyttades till den gamla tvättstugebyggnaden på gården. Allt från den gamla disktraskan till möblerna och kläderna lagrades, inget slängdes då man räknade med att Elsa skulle komma tillbaka till sin bostad.

Elsa blev kvar på sjukhemmet och överlät sitt bohag till Diabetikerföreningen i länet som i sin tur sålde allt till Götene kommun. År 1987 övertogs hemmet av Västgöta Museum som fått det donerat av Götene kommun. Museet åtog sig att möblera upp en av lägenheterna i en av arbetarbostäderna på Falkängen för offentlig visning.

Elsas hem var ett typiskt svenskt arbetarhem, troligtvis något finare än genomsnittet. Fadern och Elsa vårdade säkert sitt hem väl och det fanns ju heller inga barn som bidrog till slitage på möblemanget. Merparten av möblemanget kom från den tid då föräldrarna gift sig och skaffat sig en gemensam bostad, husgeråd som porslin och andra köksartiklar har successivt byts ut, som det gör i alla hem när nytt behöver införskaffas.

Det unika med lägenhetsmuseet som år 1987 installerades i en lägenhet på Falkängen är, hemmet som packats ner i lådor packas nu upp och inget har kastats. I tvättstugan på gården där allt fanns lagrat sånär som på några kopparföremål som stals och ett plastförkläde, en svart kapp och några trasor som råttorna lagt beslag. Allt som hör till de vardagligaste tingen, disktrasan, burkar, askar, kvitton sådant som man inte själv anser har något värde men ändå fyller vardagen installerades i lägenheten, detaljer som klädnypor, trasor, köksartiklar mm som troligtvis inte skulle sparas om museet byggts upp under andra förutsättningar. När bohaget med alla detaljer fanns på plats kändes det som om hemmet levde och det enda som saknades var Elsa, men hon var nog endast ut på något ärende i samhället.

Elsa anade säker inte vilken glädje hennes gåva blev och är fortfarande för många besökare och vilket värdefull kulturhistorisk samling hennes hem är.

Som besökare får man en känsla av att tiden står still när man besöker det fina arbetarhem, de som besöker lägenhet får säkert en nostalgisk resa - besökare såväl unga som gamla, här kan man känna historiens vingslag.